

พระญาณแก่กรรม

พระภิกษุวิสุทธิคุณ

R3004

วิปัสสนากรรมฐานแก่กรรมได้อย่างไร กรรมเก่าต้องใช้หนี้
ทั้งนั้น แต่เรื่องใหม่ที่เราคงไม่ได้ทำกันอีก คนที่สร้างกรรมไว้แล้ว เมื่อสำนึก
ได้รับผิดได้ก็ต้องยอมรับใช้กรรม ไม่มีอะไรที่จะแก้ได้ ต้องใช้ทั้งนั้น ต้องใช้
กรรม ไม่ใช่บุญบาปล้างกันได้นะ เราทำบุญไปแล้วล้างบาปที่ทำไว้คงไม่ได้
เป็นของกฎตายตัวเลย บุญไปตามบุญ บาปไปตามบาป น้ำกับน้ำมันเข้ากัน
ไม่ได้ ต้องแก้อย่างไร วันนี้อาตมาจะเล่าให้โยมฟังสักเรื่องหนึ่ง เรื่องของ
พระญาณ พระญาณมาแก่กรรมที่นี้ โดยที่ไม่รู้จักอาตมาเลยนะ เขาคงมีบุพ
เพกตบุญญา เมื่อชาติก่อน คงจะมาแก่กรรมกันที่นี้ เพราะวัดนี้เก่าแก่จริง ๆ
นะ

เมื่อประมาณ ๑๐ กว่าปีมาแล้ว ยิวพุทธิกสมาคมฯ จัดการฝึกอบรมพัฒนาจิต
โดยให้ชวนเชิฐุณักศึกษามาเข้าค่ายกันที่วัดอัมพวัน คุณสมพร เทพลีธา เป็น
ประธาน อาจารย์วิศาล อดีตผู้อำนวยการวิทยาลัยครูมหาสารคาม ปลดเกษียณแล้วก็
มาช่วยยิวพุทธ จัดงานอบรมพัฒนาจิต

ที่วัดอัมพวันนี่ ตอนนั้นยังไม่มีหอประชุมเลยก็ใช้ผ้าใบซึ่งเอา ศาลาก็ยังไม่
เรียบร้อย ห้องน้ำห้องส้วมก็ยังมีน้อยไม่เหมือนปัจจุบันนี้ ให้นักศึกษาอยู่กลด ยิวพุทธ
ชื่อให้คนละอัน เตี้ยวนี้ยังฝากไว้ที่นี้

นายบัวเฮียว เป็นชาวนวน เดิมทำงานรับจ้างฆ่าวัวฆ่าหมู อยู่ทาง
สกลนครอะไรนี่แหละจำไม่ค่อยจะได้ ก็รับจ้างฆ่าวัว ฆ่าควายก่อน เงินเดือนก็ไม่พอ
เงินที่จะเลี้ยงชีพไม่พอ ก็ไปอยู่กับเจ้าแก่คนจีน รับจ้างฆ่าหมูต่อไป ฆ่าวันละ ๔ ตัว ๕
ตัว บอกว่าทางภาคอีสาน ถ้ามีงานก็ต้องฆ่าวัวก่อน เขาเล่าให้อาตมาฟัง

เริ่มหมตกรรม

วันหนึ่งเขาจะถึงบุญกุศล จะหมตเวรหมตกรรมของเขา เขาก็เดินกลับไปที่พัก ก็ไปเจอพระรูดงค์องค์หนึ่งปักกลดอยู่ เขาไม่เคยมีศรัทธากับพระแต่ประการใด วันนั้นเห็นพระรูดงค์ก็นึกเลื่อมใสอยากจะไปไหว้ เมื่อไปถึงแล้วก็ไปไหว้กราบพระรูดงค์ ตักน้ำถวายท่าน พระรูดงค์นั้นก็ถามว่า คุณชื่ออะไร มีอาชีพการงานอะไร บั้วเฮี้ยวเล่าถวายทุกประการ พระท่านคงสงสารว่ามีอาชีพฆ่าวัวฆ่าควายฆ่าหมู ท่านก็แสดงธรรมให้ฟัง ชี้ให้เห็นข้อผิดข้อถูก ชี้บุญชี้บาป บั้วเฮี้ยวก็ซึ้งในธรรมะ พระท่านก็แนะนำบอกว่าไปหาอาชีพอย่างอื่นเถิด เป็นบาปเป็นกรรมเหลือเกินนะ ถ้าเชื่อก็ควรปฏิบัติตาม บั้วเฮี้ยวเล่าว่า นึกเลื่อมใสกับพระรูดงค์องค์นี้มาก ไม่เคยไหว้พระ ไม่เคยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาตั้งแต่เดิมที อาตมาก็ไม่ได้ถามว่า ท่านนับถือศาสนาอะไรมาแต่เดิมที ก็กลับไปบ้านนอนไม่หลับ คิณนั้นฆ่าหมูไม่ลง ต้องแข็งใจฆ่าไปสักคึนหนึ่ง รุ่งเช้าขอลาออกจากถ้ำแก้ว ไปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา

บวชแล้ว ก็ไปศึกษาเรื่องวิปัสสนา เดินรูดงค์ไปตามสภาพ ๑๐ กว่าปี แล้วเจริญอานาปานสติ พุทหายใจเข้า โหหายใจออก ทำมาโดยมีสมาธิคร่าว ๆ ดิ่งเข้าไปโดยเอกัคคตารมณ์ เวลานั่งแล้วจะเห็นหมูเห็นแต่วัวแต่ควายที่เคยฆ่า มันทำให้สำนักสมัญญาในจิตใจเศร้าหมองตลอดเวลา ไม่สามารถจะแก้ได้เลย แล้วท่านก็เดินรูดงค์ไปเรื่อย ภาคอีสานไปกระทั่งเชียงใหม่ ถ้าเชียงดาวท่านก็ไป ก็ไปเจออาจารย์องค์โน้น องค์นี้ร้อยแปดพันประการ

นิมิตเกิด

ในที่สุดมาปักกลดอยู่ภาคอีสาน จะเป็นสกลนครหรือหนองคายหรือจังหวัดใดก็ไม่ทราบ ก็เดินรูดงค์มาเรื่อย ๆ วันหนึ่งท่านเกิดนั่งสมาธิเกิดนิมิตขึ้นมา จิตสบายก็เกิดนิมิตว่า **“นี่คุณจะแก้กรรมเอาไหม ที่คุณทำบาปทำกรรมเอาไว้ที่คุณยังแก้กรรมไม่ได้เลย”** **“ทำไมจะแก้กรรมได้”** ตามตามนิมิต ๆ ก็เปิดฉากขึ้นมาว่า **“วันที่ ๑๖ เขาจะเปิดอบรมนักศึกษาที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี”**

แล้วจากที่สอง ก็เปิดออกมา “**รูปร่างวัดเป็นอย่างนี้ ให้เดินทางมาโดยด่วน แล้วพระคุณเจ้าจะแก้กรรมได้**” จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานดังที่กล่าวแล้ว แล้ว**รูปร่างสมภารเป็นอย่างนี้ ๆ ๆ ว่าอย่างนี้** มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาลอีกประการหนึ่ง เลยท่านก็มาหวนระลึกนึกถึง เอ! วัดอัมพวันอยู่ที่ไหน สิงห์บุรีไม่เคยผ่าน ก็เดินตรงก็ไม่เคยเดินผ่านทางภาคกลางนี้เลย ไปแต่ภาคอีสานภาคใต้และภาคเหนือ และส่วนใหญ่นี้เราก็คำนวณได้ว่า พระกรรมฐานที่เชี่ยวชาญจริง ๆ มี ๒ ภาค ภาคเหนือและภาคอีสาน ภาคกลางนี้ภาคหัวมอ พระหัวมอไม่ใช่พระวิปัสสนา นี่อาตมานึกเอาเอง

รุ่งเช้าท่านก็ไปบิณฑบาต ฉ้นเสร็จแล้วก็มุ่งตรงมาวัดอัมพวัน ถ้ามเขาเรื่อยมาจากนครราชสีมาสระบุรี เดินเรื่อยมาไม่ขึ้นรถ มีดที่ไหนก็ปักกลดนอนที่นั่น เข้าต่อมาเรื่อย ๆ ก็นับได้ ๓ วันมาถึงที่วัดอัมพวันนี่ มาถึงก็มานมัสการอาตมา เล่าเหตุการณ์ให้ฟังยังไม่ได้เล่าละเอียด บอกเพียงผมมีนิมิตมาถึงวัดนี้ว่าจะมีการอบรมนักศึกษาในวันมะรืนนี้ พระบัวเหี่ยวมาถึงนี่ก่อนกำหนดที่นักศึกษาจะเข้าวัดนี้ ๓ วัน ท่านปักกลดตรงที่มีศาลพระภูมิ เดิมที่ตรงนี้เป็นต้นสัตบรรณสูง ๒๐ วา อีกต้นเป็นต้นพิกุล ที่เทวดาเคยมาสอนแม่ชีสวดมนต์ ต้นเล็กนี้อายุตั้งร่วมพันปี หลวงสมานวนกิจอดีตอธิบดีกรมป่าไม้ท่านบอก มีต้นสัตบรรณต้นสูงมาก แล้วมีมะม่วงอยู่ ๔ แถว

ในพิธีเปิดการอบรมนักศึกษาได้นิมนต์พระเถรานุเถระผู้ใหญ่มา มี อธิบดีสมพร เทพสิทธิ์า แล้วยังมีนายอภัย จันทวิมล สมัยก่อนเป็นอะไรไม่ทราบ ก็เชิญมาในพิธีนี้เหมือนกัน

พระบัวเหี่ยวมาถึงก็เล่าให้อาตมาฟังว่า ท่านนิมิตว่าจะมาแก้กรรมที่นี้ แต่ยังไม่เล่ารายละเอียดว่าท่านเคยทำบาปอะไรนะ เพียงแต่ว่าจะมาแก้กรรม จะแก้อย่างไรก็ไม่ทราบ ท่านก็ขอรับกรรมฐาน อาตมาก็ให้แนวสติปัญญา ๔ บอกว่า พุทโธก็ดี แต่ใช้สติแทรกเข้าไป บอกให้ท่านตั้งสติปัญญา ๔ ท่านก็เข้าใจ ก็เริ่มปฏิบัติเลยที่กุฏิหลังเล็ก แล้วให้ท่านอยู่บนกุฏิ

กรรมแสดง

พอนั่งปฏิบัติได้คืนนั้นผ่าน คืนที่ ๒ มาแล้วเริ่มแสดงอภินิหาร สติดีเข้า แล้วกำหนดเวทนาเข้า ตอนที่ท่านเดินธุดงค์นั้น ท่านเล่าให้อาตมาฟังไม่เคยกำหนดเวทนา ปวดเมื่อยก็ทนเอาเฉย ๆ พุทหายใจเข้า โธหายใจออก ท่านว่าอย่างนี้แล้วก็ตั้งไป แต่ไม่มีสติท่านว่า สติไม่มี ใช้สติปฏิฐาน ๔ ชั้น ๕ รูปนามเป็นอารมณ์เพิ่มขึ้น แต่ก็นั่งตรงกลด เดินจงกรมขวย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอ ท่านก็ใช้สติกำหนด

คืนที่ ๒ แสดงอภินิหารแล้ว คือร้องเป็นหมู เป็นวัว เป็นควายหมดเลย ร้องมาชนเสากฎิแล้วชนเสาดันสัดบรรณหัวร้างข้างแตกเลือดไหลออกมา ไหลใหญ่เลย แล้วก็ก็มีมัดเป็นหมู นอนงอเป็นหมู แล้วร้องอืด ๆ ร้องอย่างหมูเลย แล้วเลือดไหล เห็นกันหลายองค์ พอดีนักศึกษาเข้ามา แล้วก็มายืนดูเป็นกลุ่มเป็นก้อนหมด พวกอาจารย์สมเด็จด้วย ตอนนั้นยังเป็นนักศึกษา ปกศ. อยู่ที่ยี่นดูก็ท้อใจ **บอกโอพระปฏิบัติเป็นอย่างนี้ละก็ไม่เอาแล้ว** เราเสียภาพพจน์เสียแล้ว อาตมาก็ยังไม่ทันรู้ เขาก็เลยตามหมอมাত্রอง หมอบอกว่าหัวใจก็ดี ความดันก็ปกติไม่มีโรค หมอบอกว่าไม่เป็นอะไร

นักศึกษาก็ตกลงกันว่า นั่งวิปัสสนาเป็นอย่างนี้ น่ากลัวบอกไม่เอาแล้วจะกลับบ้าน พอดีอาจารย์วิศาลก็มาห้ามไว้ว่า ยังกลับไม่ได้ก็ต้องประชุมชี้แจงให้เข้าใจ นี่เป็นการเสียภาพพจน์ไปเหมือนกัน

กำหนดสติแก้

คืนต่อมา นักศึกษามาเข้าประชุมแล้วรับกรรมฐานก็ไปนั่งปฏิบัติ พระองค์นี้มาแสดงอีก วิ่งมาตรงนี้อีกละที่ต้นสัดบรรณวังชนเลย เอาศีระชนเป้ง ๆ ๆ ถอยหลับไปถอยหลังมา จีวรสบงขาดหมด แล้วก็ร้องเป็นวัวเป็นควายเลือดไหลเป็นกอง ๆ เลย เลือดไหลออกมาเป็นกระโถนเลย คอเป็นแผล เลือดก็ออกมาทางตาข้าง ทางหูข้าง เลือดออกทางปากข้าง อาเจียนออกมาข้าง แล้วถ่ายอุจจาระเป็นเลือด ตลอด ๓ คืน ๓ วันไม่ได้นอน อาตมาไปก็ไปดูท่านแล้วก็บอกว่า บัวเหี่ยวตั้งสติกำหนดเวทนา ปวดหนอ ๆ กำหนดไป กำหนดใหญ่เลย พอได้สติ กำหนดไป ๆ วันที่ ๓ ที่ ๔ ก็ลุกนั่งได้แล้ว ลุกนั่งได้ก็เจริญสมาธิสติปฏิฐาน ๔ เข้าพลสมบัตินี้ได้ทันที

พอเข้าพลสมาบตี ออกมาแล้วก็เล่าถวายอาตมาถึง ๓ ชั่วโมง บอกพระเดช พระคุณหลวงพ่อกับ ผมจะเล่าเหตุการณ์ของผมถวาย ผมเป็นญวนครับ ไม่ใช่เป็นคนไทย ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนอาตมา ตามที่อาตมาได้เล่าผ่านไปแล้ว เล่าว่าได้ไปฆ่าวัวฆ่าควาย นี่เป็นกรรมต้องใช้ พอได้สติขึ้นมาจะ กำหนดเวทนา เพราะฉะนั้น โยมอย่าได้ทิ้งเวทนานะ บางคนไปฆ่าผักฆ่าปลาฆ่า ปวดแข็งปวดขา

มีนักศึกษาเคยมาที่นี่ เวลาปฏิบัติบอกปวดจะตายแล้วเจ้าข้า บ้านอยู่ภูสีจะ เป็นนุตรธานี เขามาเรียนวิทยาลัยครูที่อยุธยา เดี่ยวนี้สำเร็จไปแล้ว เลยบอกให้ กำหนดเวทนา กำหนดหนักเข้า ๆ เคยไปห้กษาเขียดจากบตอนเป็น ๆ เอามาทำ อย่างนั้น ๆ เขาเล่าละเอียด พอรู้เรื่องราวตัวทำกรรมมาแล้วกำหนดและแผ่เมตตาแล้ว หายทันที ๆ และจะไม่ปวดแข็งปวดขาอีก

แล้วก็ย้อนมาเล่าถึงพระบัวเหี่ยว พอท่านได้สติดีบอกว่าผมเองนี่ปฏิบัติมา ๑๐ ปี แก้กกรรมมิได้เลย ก็นั่งนิ่งไปเฉย ๆ และไม่รู้เวทนาในเวทนา ท่านก็บอกว่าผมทราบ แล้วครับว่าเวทนาในเวทนา เราไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเราจะต้องทรمانอย่างนี้แหละหนอ พอได้สมาธิพลสมาบตีแผลไม่มีที่ค่อนี้ แล้วเลือดหายไป และศิระะที่เป็นแผลก็ หายไปทันที มันเป็นเรื่องแปลกอยู่เหมือนกัน เลยในที่สุดก็เข้าพลสมาบตีได้

วันสุดท้ายพวกนักศึกษาเห็นว่าอ้อแก้กรรมได้ เลยท่านสามารถจะบรรยายได้ อย่างสวยงาม ตั้งแต่ต้นจนอาตมา ทำให้นักศึกษาต้องตื่นตื้นในเรื่องการปฏิบัติธรรม นี้อย่างพระบัวเหี่ยวก็มาทำเป็นตัวอย่างให้นักศึกษาได้ทราบว่า วิปัสสนาแก้กรรมได้ **โดยวิธีรับใช้กรรม** โดยที่เอาหัวไปชนโน้นชนนี้

อันนี้ขอเจริญพรว่า เวทนาสำคัญมากนะ จับให้ได้กำหนดให้ได้ บางครั้งมันเป็นกรรมวิธีในตัวเองที่เราไปทำเขาไว้ กำหนดไว้ให้หายโดยสติสัมปชัญญะ โดย **สติปัฏฐาน ๔** และการกำหนดอย่างนี้ พระบัวเหี่ยวเวลากลับไปถึงบ้านรื้อที่ ชวนญาติ โยมไปสร้างวัด ญาติโยมหนุ่มสาวปฏิบัติวิปัสสนา เจริญสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เลยเลิกใช้ พุทฺโธ ใช้เวทนากำหนดเป็นการใหญ่ เป็นการแก้กรรมของเวทนาทุกขเวทนาที่เราทำ

ไว้ที่ทรามานเหลือเกินคือเวทนา จึงจะรู้กฎแห่งกรรม จากคำว่า เวทนา ตัวนี้ ถ้าคนไหนไม่ทนต่อเวทนาจำหนดไม่ได้ จะมีกฎแห่งกรรมที่เราทำเขาไว้ อย่าไปหนีเวทนา หนีไม่ได้

ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พระบัวเหี่ยวก็พาญาติโยมมา ๒-๓ คันรถบัส อาตมาก็รับเลี้ยงพักที่วัดนี้ ๑ คืน ก็พาโยมมาดูว่าแก้กรรมได้ที่ไหน ก็มาที่ต้นสัตตบรรณให้ญาติโยมดู มาชี้ที่พระบัวเหี่ยวมาปักกลดตรงนั้น แล้วก็หายกลับไปหายเงียบไปอยู่สัก ๑ ปี ญาติโยมชุดนั้นมาที่นี้ บอกอยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อบัวเหี่ยวของจีนนั้น ท่านสร้างวัดเสร็จแล้ว สอนเรียบร้อยดีมีตัวแทนแล้ว ท่านหายไปเลย โดยตรงค์ไปก็ไม่ทราบจนบัดนี้ อาตมาก็พยายามสืบทราบหาไป ก็รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน ก็อยู่จำวัดแล้ว พระบัวเหี่ยวที่เป็นฦวน เดียวนี้ไปอยู่ภาคเหนือ อาตมาก็ยังไม่ได้ไปพบท่าน แต่รู้ในญาณว่าท่านไปอยู่ภาคเหนือ แต่ไปเปลี่ยนชื่อ ไม่ชื่อบัวเหี่ยว แต่ชื่อจริงของพระฦวนนั้นชื่อบัวเหี่ยวชัด

อย่าลืมนะ อย่าทิ้งเวทนา โยมต้องสู้ ถึงจะรู้กัน อย่างทหารมาอบรมที่นี้ ไว้หมวดหน่วยเป็นสิบเอก หนึ่งไปหนึ่งมาบอกกำหนดเวทนา จะลุกไปลุกมาทำไม พอบังคับเข้า หนึ่งเวทนาได้ก็กำหนดได้ แสดงออกแล้ว พร้า ๆ ๆ เดินรอบวัดเลย เสียอกเสียใจ อาตมากำลังบรรยายไปเรียก หลวงพ่ออธิบายที่ ๆ จับได้เลยไม่ฆ่าเขาหลายศพ มันมาปรากฏในเวทนาทันที เวทนาที่ตัวสำคัญนะ จะบอกวิธีปฏิบัติให้แล้วหนักเข้านี้ก็ได้ ว่ามาเข้าไปพ่อก็กินห้าม ทะเลาะกับเมีย ตะตอกต่อลงใต้ถุนไป เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาบอกไม่ว่าง เดี่ยว ๆ ไปนอนก่อน รู้จากเวทนา ตัวกรรมที่รู้จากเวทนาคือตัวทุกข์ถึงรู้ว่าตัวเองทำอะไรไว้ บอกเคยรู้ไหมเคยจำได้ไหม เคยหนักได้ไหมไปฆ่าเขาเนี่ย ตอนหนุ่ม ๆ นะ รุ่นเป็นจำนะ ตอนนี้อายุมากแล้ว บอกผมลืมนไปแล้ว หลวงพ่อ แล้วตอกต่อตกใต้ถุนไป นี่ก็ลืมนไปแล้วนะ ผมเมาผมไม่รู้ จำไม่ได้ แต่มาได้เวทนาที่นี้ กำหนดเวทนาได้บ๊อบก็ยังมีเหตุการณ์ได้ขึ้นโดยอัตโนมัติของตนเองว่าเคยไปฆ่าเขามา อย่างนี้อาตมาติดต่อกันไปว่าเรียบร้อยแล้ว เดียวนี้ตีปกติไม่เป็นไรเลยนะ

อีกคนหนึ่งฝ่าไปอยู่ในกอไผ่ เห็นไหมพอรู้ตัวทุกข์ขึ้นมา เห็นกรรมของตัวที่ทำนทำมาดันออกเดินไปเลย เดินไปอยู่ในกอไผ่นะ อนุศาสนาจารย์ก็กลุ้มอกกลุ้มใจ หลวงพ่อเขาไม่ตกน้ำตายไปแล้วหรือนี่ คนนี้นะ อาตมาบอกว่า เจย ๆ กินข้าวชะก่อน เตียวไปตาม จะเจออยู่ในกอไผ่ ต้องฝ่าจากกอไผ่ออกมา เห็นไหม ฝ่าไปอยู่ในกอไผ่ที่อยู่เหนือสุดเขตบ้านที่พระไปบิณฑบาต เดินไปกลางคีนะ เวลาเข้าไม่รู้เขาไปอย่างไรออกลำบาก ฝ่าเข้าไปในกอไผ่ นี่เวรกรรมต้องไปใช้หะ เคยเอาเขาเข้าไปในกอไผ่ มันก็ต้องไปเข้าหะ

นี่คนลืมนึกกฎแห่งกรรมไม่ได้ เข้าไปประสบทุกข์มีเวทนาวิปัสสนาสติปัญญา รู้กรรมตอนเวทนา นั่งสบายไม่รู้หรือว่าทำกรรมอะไรไว้ ขอฝากเทคนิควิธีปฏิบัติไว้ด้วย ถ้าทนต่อเวทนาไม่ได้เลย เลิก ๆ โยมจะรู้กรรมแล้วใช้กรรมไม่ได้ ต้องตอบปฏิเสธกันเรื่อยไป นายจ่าคนนี้บอกหลวงพ่อ ผมรู้แล้วผมเสียใจมาก แล้วก็เอาหัวไปชนกับลูกกรงนี่บ้าง เสียใจมาก ตี ๔ พังประตูไปเลย ออกกรรมฐานพังเลย นี่เป็นภาพกฎแห่งกรรมต้องระวัง เพราะฉะนั้นการปฏิบัตินี้ บางอย่างมันท้อมันถอย อย่างมันเสียหนี่

เพราะฉะนั้น พวกญาติโยมในระดับวิทยากรที่จะไปสอนเขา ต้องควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ ถ้าคนไหนมีกรรมมากต้องควบคุมให้มาก เตียวมันแสดงฤทธิ์อย่างนี้ ถ้าคนไม่เคยสร้างกรรมมาไม่เป็นไร ๆ เลยนะ ถ้าคนไหนสร้างกรรมไว้ในอดีตชาติหรือในปัจจุบันนี้ต้องควบคุมให้ดี หนี่ได้ง่าย ฟุ้งซ่านได้ง่าย บ้าบอคอยแตกไปก่อนบ้างก็ไปชนโน่นชนนี้ โดดโน่นโดดนี่ อะไรไปอย่างนี้นะ นี่กรรมชัดต้องใช้เขาก่อน เพราะฉะนั้นญาติโยมก็ดีในฐานะเป็นวิทยากร ต้องควบคุมไว้เลยนะ ถ้าเห็นว่าคนนี้มีกรรมอะไรมาควบคุมดูแลไว้ก่อนนะ นี่มีวิธีแก้หลายอย่าง

ประสบการณ์จากการอบรมพัฒนาจิตใจ

อร เพ็ชรเอี่ยม

๑๒ พ.ค. ๓๒

เมื่อวันที่ ๑-๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ ได้มีการเปิดค่ายอบรมพัฒนาจิตใจขึ้นที่ วัดอัมพวัน อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี โดยยุวพุทธิกสมาคม ซึ่งคุณสมพร เทพสิทธิ์า

เป็นประธานจัดการ มีนักศึกษาจากวิทยาลัยครูทั่วประเทศเข้ารับการ อบรมในครั้งนี้ ประมาณร้อยคนเศษ รวมทั้งดิฉันและเพื่อนอีก ๕ คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยครู ธนบุรี

ในวันแรกที่มาถึงวัดทุกคนดูสนุกรื่นเริงเหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไป ส่งเสียงดังไม่เกรงใจใคร แต่ก็ไม่มีใครใ้ในวัดดูว่าพวกเราให้เจ็บใจ

หลวงพ่พระครูภาวนาวิสุทธิ (สมณศักดิ์ในขณะนั้น) เป็นผู้ให้การอบรม เพียงผู้เดียว คอยสั่งสอนว่ากล่าวตักเตือนด้วยวาจาที่ไพเราะ จนเรียกเสียงเฮฮาจากพวกเราได้เป็นระยะ ๆ

ท่านมีเมตตาดีมาก ยอมเสียสละเวลาและกำลังกายของท่านตลอด ๗ วัน ๗ คืน ไม่ได้หลับนอน เพื่อถ่ายทอดวิชาที่ไม่เคยมีสอนในสถานศึกษาให้พวกเรา อีกทั้งเลี้ยงอาหารตลอด ๓ มื้อทุกวันมิให้อดอยาก ผู้ที่ติดในรสอาหารก็รับประทานเสียมากมาย พอถึงเวลาปฏิบัติสมาธิจึงหลับไปตาม ๆ กัน

หลวงพ่เป็นผู้สอนเองตั้งแต่วันแรกจนถึงวันสุดท้าย โดยเริ่มด้วยการรับศีลในโบสถ์ ท่านสาธิตท่านั่งและท่าเดินให้ดู แล้วพาออกไปเดินรอบโบสถ์ โดยท่านเดินนำนักศึกษาเดินตาม สักครูก็กลับเข้าไปนั่งสมาธิในโบสถ์ แล้วแยกย้ายกันกลับไปนอนทำสมาธิต่อที่ที่พักของตัวเอง

ผู้ชายนอนตามกลดที่ปักไว้ ส่วนผู้หญิงพักอยู่กับแม่ชี ดิฉันพักอยู่กับเพื่อนรวม ๔ คนในห้องแคบ ๆ ซึ่งแม่ชีเสียสละให้

เพื่อน ๆ คุยกันเสียงดังรบกวนแม่ชีมาก หลายคนไม่ยอมทำตามทำสอนที่ว่า กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย และทำความเพียรมาก ทั้ง ๆ ที่ทุกคนสมัครใจมากันเอง

ส่วนดิฉันทำตามอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุผลคือ ความที่ไม่เคยมีศรัทธาในพระสงฆ์มาก่อน แต่เมื่อมาพบหลวงพ่ ได้รับฟังคำสอนเป็นภาษาไทย (มิใช่

ประเภทเทศน์เป็นบาลีสวดเรียไรเงิน แต่ไม่เคยสอน) แม้ว่าจะพอมิศรัทธาขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังไม่เชื่อว่า สิ่งที่ท่านสอนนั้นจะเป็นไปได้

ตัวอย่างเช่น ให้เดินช้า ๆ เหมือนคนไข้ แล้วไปนั่งเฉย ๆ ไม่ขยับเลย แม้ข้าซาก็ให้กำหนดว่า ซาหนอ ๆ ๆ ในใจ กำหนดไปเรื่อย ๆ แล้วจะคลายไปเอง ดิฉันไม่เชื่อจึงลองทำตามดู อាកุธาหายไปถึงจริง ๆ ศรัทธาเริ่มมากขึ้น

แต่ที่ถูกต้องดิฉันมาก มิใช่ชนิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเจริญสมาธิ ดิฉันมีความประสงค์จะเรียนให้จบไว ๆ จะได้รับทำงาน แต่ปัญหาของดิฉันคือ นอนตื่นสาย ไม่สามารถบังคับตัวเองได้ หลวงพ่อบอกว่าทำสมาธิแล้วนอนกำหนด อยากรู้ตื่นเวลาใดตื่นได้โดยไม่ต้องใช้นาฬิกาปลุก

ดิฉันลองทำปรากฏว่า ในจำนวนเพื่อนสี่คนที่นอนด้วยกัน ไม่มีใครตื่นก่อนดิฉันเลย ตลอด ๗ วันไม่เคยตื่นสาย นอนหลับสบาย ไม่ฝันร้ายเหมือนนอนอยู่บ้าน แม้จะนอนน้อย ก็ไม่วังงไม่เพื่อย ดิฉันสำรวจตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อย่างเคร่งครัด ไม่พูด ไม่คุย จะพูดเมื่อจำเป็นจริง ๆ

วันหนึ่งมีเหตุการณ์วุ่นวายเกิดขึ้น ดิฉันจำไม่ได้ว่าวันใด ได้ยินว่าพระไม่สบาย เลือดไหลมาก ก็สำรวจทางหู ไม่ตกใจ ไม่กลัว จนคำวันหนึ่งนักศึกษาได้ถูกจัดให้นั่งในเตนท์ (มีรูปถ่ายอยู่ในโบสถ์) บริเวณมีต้นไม้มาก เวลานั้นมืดแล้ว มองอะไรไม่ชัดเจนนัก

หลวงพ่อนั่งบนยกพื้นี่สร้างขึ้นชั่วคราว มีพระอีกรูปหนึ่งผิวคล้ำนั่งอยู่ด้วยหน้าเหมือนคนจีน หลวงพ่อแนะนำว่า พระรูปนั้น คือ บัวเฮียว เป็นคนญวน เพิ่งมาขออยู่กับท่าน แล้วพระบัวเฮียวก็เริ่มเล่าเรื่องของตัวเอง เล่าไม่ยอมหยุดเกี่ยวกับการทำบาปกรรมของท่าน รับจ้างเขามาว่าวควายและหมู

ดิฉันจำคำพูดของท่านไม่ได้มากนัก เพราะไม่สนใจว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตได้อย่างไร จำได้แต่ท่าทางของท่านดูเหนื่อยหอบ และหลวงพ่อก็มีสีหน้าเคร่งขรึมไม่พูดให้เราได้เฮฮาเหมือนวันก่อน ๆ

ท่านบอกให้พระบัวเหี่ยวหยุดพูด ให้พอแค่นั้น แต่พระท่านอยากพูด พยายามจะพูดต่อ หลวงพ่อจึงถือไมโครโฟนไว้เสียเอง สักครูหนึ่งพระบัวเหี่ยวจึงสงบลง

วันต่อมากการอบรมค่ายพัฒนาจิตใจก็สิ้นสุดลง ด้วยการอภิปรายของบุคคลในศาสนาต่าง ๆ เช่น คุณหญิงแสงดาว สยามวาลา ฯลฯ และการแสดงความคิดเห็นของตัวแทนนักศึกษาแต่ละวิทยาลัย

ทุกคนพอใจที่ได้มีโอกาสเข้ารับการอบรมในครั้งนี้ รวมทั้งดิฉัน เราต่างได้รับประโยชน์มากมาย ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่จะต้องจำไปจนตาย สิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนเรื่องไม่จริง

ดิฉันเชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่ง ว่า มีวัดและพระเช่นนี้อยู่ในประเทศไทย และเมื่อกลับไปบ้านเล่าให้ใครฟัง เขาก็ไม่สนใจ ดิฉันนำวิธีปฏิบัตินี้ไปฝึกที่บ้าน หลายคนคัดค้านว่าไม่ควรทำเสียเวลานานอน เสียเวลาทำงานบ้าน การปฏิบัติจึงสิ้นสุดลง

ด้วยความสงสัยไม่แน่ใจในข้อปฏิบัติที่หลวงพ่อให้ไป หลังจากนั้น ๘-๙ ปี ดิฉันกลับมาที่วัดนี้อีก ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป บริเวณที่เคยนั่งอบรม สร้างเป็นหอประชุมใหญ่ ที่พักและห้องน้ำ ห้องส้วมมีเพิ่มขึ้นมากมาย

ดิฉันจึงเริ่มมาปฏิบัติอีก แต่น่าเสียดายไม่ได้ผลเลย ต้องเริ่มต้นใหม่ ต้องใช้ความพยายามมากกว่าเดิมกว่าจะได้ผล

ผลที่ได้นั้นมากมายถ้าปฏิบัติจริง ดิฉันไม่กล้ายืนยัน เพราะเพิ่งปฏิบัติได้รับผลเป็นที่น่าพอใจในวันนี้ (๑๒ พ.ค. ๓๒) แล้วรู้สึกตื่นเต้นมากที่ต้องเขียนเรื่องที่ตัวเองไม่เคยศรัทธาเชื่อถือมาก่อน แต่ด้วยความซึ่งในคุณครูบาอาจารย์ ผู้ปฏิบัติศาสนา

ด้วยความเหนื่อยยาก จึงยอมสละแม้ชีวิตเพื่อพิสูจน์ว่า สติปัญญา ๔ เป็นหนทาง
เดียวที่จะดับทุกข์เราได้

น.ส. อร เพชรเอี่ยม
ที่บ้าน ๘๕๗/๑๙ ตรอกอาเน็ย
อ.ตากสิน แขวงคลองตันใต้
เขตคลองสาน กทม. ๑๐๖๐๐